

Priesterwijding

In de Christengemeenschap kunnen, zoals gezegd, zowel mannen als vrouwen priester worden. Het verplichte celibaat kent men hier niet. Eenmaal gewijd ben je priester voor de rest van je leven.

Een priester voltrekt de liturgie en bedient de sacramenten. In principe kan hij alle sacramenten bedienen, dus ook de priesterwijding voltrekken. In die zin is er geen kerkelijke hiërarchie en zijn er ook geen verschillende 'graden' van wijding. Dit is anders in de Rooms-Katholieke Kerk. Daar kent het wijdingssacrament wel verschillende trappen. Een bisschop heeft uiteindelijk de volheid van het priesterschap bereikt en mag daarom de priesterwijding geven. Protestanten willen uit principe geen onderscheid maken tussen geestelijken en leken, want zij achten dit van menselijke en niet van goddelijk oorsprong: het zogenoemde priesterschap van alle gelovigen (1Petr.2: 9; Openb. 5: 10). De Christengemeenschap kent dit begrip ook (zie hoofdstuk 'mensenwijdingsdienst'). Wel kent het protestantisme een speciaal ritueel met handoplegging, waarmee de predikanten en voorgangers bevestigd worden.

Het priesterschap is een roeping, zoals ook andere beroepen, het woord zegt het al, een roeping kunnen zijn. Maar het is ook een vak en vraagt vakkennis. Op het moment zijn er drie seminaries, waar dit vak geleerd wordt. In de Kring van Zeven wordt in samenspraak met de kandidaat en de seminarieleiding besloten of iemand uiteindelijk gewijd kan worden. Het is niet vanzelfsprekend dat aansluitend op de opleiding de priesterwijding volgt. De wijding hangt niet alleen af van de opgedane vakkennis, maar ook van de mate van innerlijke scholing. Priesterschap is meer dan zending en opdracht: het vraagt om een metamorfose, om een verandering van de zielegesteldheid. Het kan voorkomen dat de wijding tot priester nog enige tijd of zelfs jaren uitgesteld wordt.

Wat gebeurt er...

Kinderen kunnen vanaf de jeugdwijding deelnemen aan de mensenwijdingsdienst; de jeugdwijding gaat als sacrament aan de mensenwijdingsdienst vooraf en leidt ernaar toe in een voortgaande stroom. De priesterwijding is ingebed in deze dienst, want daar ligt in wezen het hart van alle sacramenten; het is het toekomstig 'werkterrein' van de kandidaat. De verschillende delen van de wijding zijn ingevoegd op de overgangen van het ene deel van de dienst naar het andere.

Als de gemeente gezeten is, komen de priesters die bij de wijding aanwezig kunnen zijn binnen, gekleed in gewaad met stola. Daarna nemen de kandidaten plaats vóór het altaar. Zij dragen de talaar en alba met de gordel. De dienst begint op de gebruikelijke manier.

Na het epistel komt het eerste gedeelte van de wijding. Dit is een gebed gericht tot God als oorsprong van al het menselijk bestaan. De wijdeling zal Hem dienen door zijn woord en zijn sacramenteel handelen.

Voorafgaand aan de evangeliëlezing volgt het tweede deel: het omleggen van de stola als teken dat de kandidaat een dienaar van Christus zal zijn. Hierna leest de kandidaat de proloog uit het evangelie volgens Johannes voor.

Na het offer wordt de kandidaat gewezen op de ernst van dit ogenblik en ontvangt hij de zalving met de gewijde olie: een kruisteken op het voorhoofd, waarbij de woorden klinken dat Christus zelf door het woord van de priester genezend werkt; een kruisteken op de handen, dat hij zijn priesterlijk handelen slechts dan op de juiste wijze kan voltrekken als hij beseft dat het Christus is die in werkelijkheid handelt; tot slot wordt de olie op de kruin gedruppeld, waarbij gesproken wordt over de binding die de priester met zijn gemeente zal aangaan. Hierna wordt de kazuifel omgelegd.

Vervolgens, na de verwandeling, komt het gedeelte waarin het over de uitzending in de gemeente gaat. Hierop volgt de handoplegging: de celebrant legt de hand op het voorhoofd en daarna op het hart van de wijdeling ten teken dat hoofd en hart samenwerken in het priesterberoep. Aansluitend neemt de celebrant de kelk van het altaar en maakt hiermee een rondgang om de wijdelingen en de priesters, die zich sluit wanneer hij de kelk weer op het altaar plaatst: de wijdeling is hiermee in de kring van priesters opgenomen. Direct hierop volgend wordt de gemeente gevraagd om de gewijde te erkennen.

Na het communiegedeelte volgt het slotwoord. De dienst eindigt zoals altijd met het epistel.

In de daarop volgende dagen zal de nieuw gewijde priester zijn eerste mensenwijdingsdienst houden, waarbij de baret overhandigd wordt. Daarna wordt hij uitgezonden naar één van de gemeenten van de Christengemeenschap.

Op de avond voorafgaand aan de wijding wordt een gelofte afgelegd door de wijdeling. Dit is een intern gebeuren en de enige plek in de Christengemeenschap waar uitdrukkelijk om een gelofte gevraagd wordt.